

opusdei.org

Benedikt XVI talar om Johannes Paulus II

Här nedan återger vi intervjun som Benedikt XVI beviljade den statliga polska TV-kanalen (TVP) med anledning av ”Påvens dag” som sedan 5 år tillbaka i Polen varje år firas den 16 oktober.

2005-10-26

Intervjun ägde rum i det påvliga palatset i Castelgandolfo och det var fader Andrzej Majewski, ansvarig för

TVP:s katolska programredaktion som gjorde den. Den sändes söndagen den 16 oktober med början kl. 20.30 och samma dag kunde man läsa den i den radio Vatikanens hemsida på originalspråket italienska, liksom i översättning till engelska, franska, tyska, portugisiska och spanska.

"Den 16 oktober 1978 blev kardinal Karol Wojtyla påve och ledde sedan i mer än 26 år som Petri efterträdare vår kyrka tillsammans med biskoparna och kardinalerna. Bland kardinalerna befann sig också Ers helighet som er företrädare sedan kom att alldeles särskilt uppskatta. Han beskriver er i sin bok "Kom, låt oss gå!" och jag citerar: "Jag tackar Gud för kardinal Ratzingers hjälp och närhet. Han är en trofast vän".

Helige Fader, hur började denna vänskap och när lärde ers Helighet känna kardinal Karol Wojtyla?

Personligen lärde jag känna honom först under förkonklaven och sedan under själva konklaven år 1978.

Naturligtvis hade jag hört talas om kardinal Wojtyla, först och framför allt i samband med den korrespondens som ägde rum mellan polska och tyska biskopar år 1965. De tyska kardinalerna informerade mig om den polske biskopen från Krakow och hans ovanliga meriter och bidrag till korrespondensen. Han var själen i denna verkligt historiska korrespondens. Jag hade också hört mina universitetskamrater tala om hans filosofiska och djupa tankar. Men, som sagt, det första personliga mötet ägde rum under konklaven år 1978. Alltifrån första början kände jag en stor sympati för honom och jag måste tacka Gud för att kardinal Wojtyla, som han var på den tiden, från allra första början gav mig sin vänskap, som jag alls inte hade förtjänat. Jag är tacksam för att han hyste sådant förtroende för mig.

Framför allt när jag såg honom be förstod jag att han var en Guds man. Detta var min allra starkaste övertygelse, att här var en man som lever med Gud, eller rättare sagt i Gud. Vad som också imponerade på mig var hans förbehållslösa hjärtlighet mot mig. I dessa kardinalernas möten under förkonklaven tog han ofta till ordet och jag fick då även tillfälle att förstå hur stor han var som tänkare. Utan att det kom till många ord emellan oss började så en vänskap, som hade sitt ursprung i hjärtat, och så fort han blivit vald till påve bad han mig vid flera tillfällen att komma till Rom för att samtala med honom tills han slutligen utnämnde mig till prefekt för Troskongregationen.

Det var därför inget som förvånade er att ni blev vald till prefekt för Troskongregationen eller att han kallade er till Rom?

Det var lite svårt för mig för alltifrån början av min tjänst som biskop i München, efter det att jag högtidligt blivit vigd i Münchens katedral, var det för mig ett uppdrag, nästan som ett äktenskap, att tjäna detta stift och man sade ofta att jag var den förste biskopen på flera årtionden som var från det stiftet. Jag kände mig så att säga mycket förbunden med detta stift och ville tjäna det till mitt yttersta. Det fanns dessutom allvarliga problem som ännu inte funnit sin lösning. Jag talade öppet med den helige Fadern om allt detta och utelämnade ingenting, för jag kände att han hade stort förtroende för mig. Han bad mig att tänka över saken och sade att han själv också ville fundera lite. Slutligen övertygade han mig därför att detta var Guds vilja. När jag kommit på det kunde jag med rent samvete besvara denna kallelse och det stora ansvar det innebar. Det var en svår uppgift som väntade mig och egentligen

översteg den min förmåga. Men jag litade på påvens faderliga välvilja och lät mig ledas av den helige Ande och sade till sist ja.

Denna erfarenhet varade i mer än 20 år...

Ja, jag kom i februari 1982 och stannade i tjänsten ända till påvens död år 2005.

Vilka är enligt er mening, helige Fader, de mest betydande händelserna i Johannes Paulus II:s pontifikat?

Jag skulle vilja att vi skiljer på två sätt att se på det: ett *ad extra* (utåt), dvs. gentemot världen och ett *ad intra* (inåt), dvs. gentemot Kyrkan. Vad gäller världen, anser jag att den helige Fadern med sina tal, sin person, sin närvaro, sin förmåga att övertyga, har givit upphov till en ny känslighet gentemot de moraliska värdena, till att låta förstå hur viktig

religionen är i världen. Detta har gjort att det uppstått en ny öppning, en ny förståelse för religionens frågor, för nödvändigheten att se till människans religiösa dimension. Framför allt har Biskopens av Rom betydelse vuxit på ett otroligt sätt. Alla kristna har erkänt att han är den som talar i kristenhetens namn, och detta trots alla skiljaktigheter och att man inte överallt erkänner honom som Petri efterträdare. Men även för de icketroende och för dem som tillhör andra religioner var han den som talade så att folk lyssnade och förstod de stora humanistiska värdena. Man måste också nämna att han lyckades skapa ett klimat som var gynnsamt för dialog mellan de stora religionerna och en känsla av gemensamt ansvar som vi nu har kommit närmare att ha gentemot hela världen. Men han lyckades också få oss att förstå att våld och religion är oförenliga entiteter och att vi tillsammans måste söka efter

vägen till fred i ett gemensamt ansvar mot mänskligheten. Låt oss nu se till Kyrkans situation. Jag måste framför allt säga att han förstod att göra ungdomen entusiastisk för Kristus. Detta är något nytt om vi tänker på hur ungdomen tänkte omkring år 1968 och på 70-talet. Att få ungdomen att brinna för Kristus och för Kyrkan och även att vilja följa de svåra värden han förespråkade, det kunde bara en person som ägde hans karisma göra, bara han kunde mobilisera världens ungdom för Guds sak och för kärleken till Kristus, på det sätt som han gjorde. Han skapade inom Kyrkan en ny kärlek till Eukaristin. Vi befinner oss fortfarande under det eukaristiska året som han älskade så djupt och detta har gjort att en ny förståelse för storheten i den gudomliga barmhärtigheten har vuxit fram. Den har också fördjupat vår kärlek till jungfru Maria och har lett till ett förinnerligande av tron

och på samma gång till att den blivit mera verksam. Det är förstås också nödvändigt att nämna det viktiga han gjorde för att framkalla de stora förändringarna i världen år 1989 som ledde till att den s.k. realsocialismen föll.

Under era personliga möten och samtal med Johannes Paulus II, vad var det som gjorde störst intryck på Ers helighet? Skulle ni kunna berätta för oss om era senaste möten, kanske de som ägde rum i år, med honom?

Det första mötet ägde rum i Gemellipolikliniken omkring den 5-6 februari och det andra, en dag före hans död, i hans rum. Under det första mötet led påven, det såg man tydligt, men han var helt klar och närvarande. Jag hade kommit dit i ett arbetsärend, för jag behövde att han tog beslut i en sak. Fastän han hade plågor följde den helige Fadern

med stor uppmärksamhet det jag sade. Han meddelade mig i ett par ord sitt beslut, gav mig sin välsignelse, sade farväl på tyska och visade mig all förtrolighet och vänskap. För mig var det mycket rörande att å den ena sidan se hur han bar sitt lidande med Herren och för Herren, han var ju i och med sitt lidande förenad med den lidande Herren. Å den andra sidan hur han utstrålade ett inre lugn och en inre klarhet. Det andra mötet ägde rum dagen innan han dog. Han var då sämre och omgiven av vänner och läkare. Men han var fortfarande mycket klar till förståndet och gav mig sin välsignelse. Han kunde inte tala så mycket. Hans stora tålamod i lidandet var för mig en stor lärdom, framför allt när jag märket hur han var helt i Guds händer och hur han överlämnade sig åt Guds vilja. Trots att det märktes tydligt att han hade stora smärtor, var han lugn, han var

ju i den gudomliga kärlekens
händer."

**Och ni själv, helige Fader, har i era
tal ofta påmint om Johannes
Paulus II:s gestalt och säger om
honom att han var en stor påve, en
sörjd och ärad företrädare. Vi
kommer alltid att minnas era ord
om hans Helighet som uttalades
under mässan den 20 april och som
var riktade direkt till honom. Ni
sade då: "det är som om han höll
mig hårt i handen, jag ser hans
leende ögon och hör hans ord, som
han i det ögonblicket uttalar på sitt
alldeles särskilda sätt: 'Var inte
rädd!'" Helige Fader, jag vill till
slut ställa en mycket personlig
fråga: Känner ni fortfarande
Johannes Paulus II:s närvaro, och
om ni gör det, hur känner ni den?**

Ja, det gör jag förvisso. Jag börjar
med att svara på den första delen av
er fråga. I början när jag talade om

påvens arv, glömde jag att tala om alla dokument som han efterlämnade – 14 encyklikor, många pastoralbrev och andra skrifter. Allt detta utgör ett mycket rikt arv som Kyrkan ännu inte tillräckligt införlivat. Jag anser det därför vara ett av mina viktigaste uppdrag att inte producera så många nya dokument utan att se till att de dokument som finns läses och förstås av alla. De är en utomordentligt rik skatt, de utgör nämligen den äkta uttydningen av andra Vatikankonciliet. Vi vet alla att påven var en Konciliets man, att han i sitt inre hade assimilerat till ande och själ Konciliets läror och med sina texter lär han oss vad Konciliet verkligen ville och vad det inte ville. Han hjälper oss att verkligen vara vår tids Kyrka och Kyrkan för tiden som skall komma. Nu kommer jag till den andra delen i er fråga. Påven är mig alltid nära på grund av sina texter. Jag ser honom och hör honom

tala och kan således förbli i ständig dialog med den helige Fadern för med dessa ord talar han alltid med mig. Jag känner också till hur många av hans texter uppstod, påminner mig de samtal som vi hade över var och en av dem. Jag kan fortsätta dialogen med den helige Fadern. Naturligtvis är denna närhet som texterna för med sig inte bara med texten utan med hans person, bortom texterna lyssnar jag på påven själv. En man som går där Herren går kan inte bli fjärran. Jag känner mer och mer att en man som går dit Herren går kommer allt närmre och känner att han tillsammans med Herren är nära mig. Så länge som jag är nära Herren, är jag nära påven och han hjälper mig uppifrån att vara nära Herren och att försöka träda in i hans bönevanor, hans kärlek till Herren och jungfru Maria och jag överlämnar mig till hans böner. På så sätt för vi en ständig dialog och befinner oss nära

varandra, på ett nytt sätt, men det är ett mycket djupt sätt.

Helige Fader, nu väntar vi bara på att få se er i Polen. Så många människor frågar: när kommer påven till Polen?

Ja, det är riktigt att jag ämnar bege mig till Polen, om Gud vill det och jag har tillräckligt med tid. Jag har talat med Biskop Dziwisz om datum, och han säger att juni månad vore det mest lämpliga. Naturligtvis måste allt organiseras av den behöriga instansen. Det är alltså ett preliminärt löfte, men det är möjligt att jag nästa juni månad beger mig till Polen, om Gud tillåter det.”

Helige Fader, av hela hjärtat och i mina TV-tittares namn, tackar jag er för denna intervju. Tack, helige Fader.

Ni skall ha stort tack själv.

Vatican Information Service (VIS)

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/benedikt-xvi-talar-om-johannes-
paulus-ii/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/benedikt-xvi-talar-om-johannes-paulus-ii/) (2025-08-17)